

en lofkyndig Mand, som kunde være Jor-
mand for en Voldgiftsret, der skulde dannes
ved Valg blandt Arbejdsgivere og Arbejdere
— jeg har tænkt mig lige mange af hver,
maaske en halv Snes Stykker eller saa. For
denne Voldgiftsret skulde alle Tvister mellem
Arbejdsgiver og Arbejder indaafes. Denne
skulde saa vidt muligt bestaa af Medlemmer
fra de forskjellige Lag, fra de forskjellige Ar-
bejdslag, som vare tilstede i den paagjel-
dende Arbejdsreds, og det vilde være en
Selvfølge, at de Arbejdere, der valgtes til
Raadet, maatte vælges paa en saadan Maade,
at de kom saa vidt muligt til at repræsen-
tere hver sit Lag, saaledes at man var sikker
paa, at de valgte Mænd være fuldt ud kjen-
dige i de Tvistspørgsmaal, som kunde komme
til at foreligge — jeg har tænkt mig ikke
alene Tvistspørgsmaal om høiere eller lavere
Løn, men ogsaa om Arbejdets mere eller
mindre forsvarlige Udørelse, om Forsom-
melse eller Uagtyldighed, som kunde udvise
af Arbejdere, der ikke gjorde, hvad de skulde,
eller omvendt om overdrevede Fordringer fra
Arbejdsgivernes Side. Den Sort Spørgs-
maal vilde, det tror jeg, kunne finde en fuldt
ud god Afgørelse ved saadanne Voldgifts-
retter. Ved Siden af dem maatte det, mente
jeg, være Sygefassebestyrelser. Bestyrelser,
som valgtes indenfor de forskjellige Lag, saa-
ledes at de omtrent forstaa deres Liv, som
de nu have begyndt det, idet hver Stand
eller hvert Lag i det lille Samfund i Næglen
har sluttet sig sammen; en Bestyrelse for en
saadan mindre Kreds vilde altsaa i det Væ-
sentlige have et rent personligt Kendskab til
Kassens Medlemmer og skulde være indseende
med, at de Simulationer, som det fra en
Side blev nævnt finde Sted i Lydsland,
saavidt muligt kunde undgaaes. Undgaas
kunne de aldrig, man kan narre selv den dyg-
tigste Bøge, men jeg vil dog mene, at man
ogsaa i den Henseende hellere vil se en Slippe
igennem end være altsor streng i sit Dom,
naar det virkelig gjælder om at yde Syge-
hjælp. Jeg tror imidlertid, at gennem et
saadant stedligt, sagligt Organ kunde der
holdes en nogenlunde betryggende Kontrol
med, at disse Kasser ikke bleve misbrugte.
Det er min Tanke, at Jagen skulde nyde mere
Understøttelse, end han indbetalte gennem
sit Kontingent; han skulde Staten paatage
sig al Administration, afholde alle Udgifterne
ved Administrationen. Paa den Maade
vilde det være temmelig ligegyldigt, om det
var formuende eller fattige Folk, der vare
i Kassen, de fik kun tilbagebetalt i Under-
støttelse under de forskjellige Forhold, enten
ved deres Sygdom eller ved deres Alder-
domsfaagthed, det Velob, som svarer til den

Præmie, de havde indbetalt, og dersom
Nogen paa Grund af Trævelser eller andre
Forhold i nogen Tid ikke betalte, vilde der
ikke resultere Andet deraf, end at han vilde
saae mindre Hjælp, end den fik, som betalte
fuldt ud, hvad han skulde. Som jeg for-
øvrigt nævnte i Gaar, mener jeg dog, at
der burde være en vis Begrænsning, saa-
ledes at den Sygehjælp og Alderdomsfor-
sørgelse, der kunde ydes, ikke gif over et
vist passende Maximum — jeg vil antyde
3 Kr. om Dagen i Sygehjælp og 1,200
Kr. i Alderdomsforørgelse for en Mand,
som havde naaet de 55 Aar, det mente jeg
burde være Maximum. En Arbejder vilde
jo ikke kunne naade dertil. Saa vidt jeg har
dannet mig et Begreb derom, antager jeg,
at en Arbejder med 800 Kroners Indtægt
vil kunne saa som Alderdomsforørgelse c.
300 Kr. fra sit 55de Aar. Disse Tal har
jeg jo ikke fra nogen paalidelig Kilde, og
det vil maaske ogsaa være det høierede
Ministerium vanskeligt at saa saadanne Tal
fra en paalidelig Kilde, fordi man ikke har
det dertil fornødne Materiale — jeg tror
i alt Fald ikke, man har det — men af
Livsforørgingens Tabeller har jeg draget
det Resultat, at det nogenlunde vil komme
til at passe, saaledes som jeg her har an-
tydet. Dette forudsætter Altsammen, at det
er en Pligt at være Medlem af en Kasse,
saa snart man tager Bederlag for sit Ar-
bejde, og det skulde tillige kunne være en
Ret at kunne blive Medlem af den, selv om
man ikke gjorde saadant Arbejde for Løn,
naar man selv sørgede for at betale den
hele Præmie. Jeg antydede nemlig i Gaar,
at jeg mente, at Arbejderne skulde give de
to Trediedele og Arbejdsgiveren den ene
Trediedel, saaledes at jeg altsaa havde tænkt
mig, henholdsvis 4 pCt. og 2 pCt. af Ar-
bejdslønnen; den, der ikke har nogen Arbejds-
giver og selv vil betale sine 6 pCt., burde
kunne være med saa godt som Andre. Om
det nu just skal være 6 pCt. om de skal til,
eller om det kan være 7 pCt. eller saa, er
det ikke min Opgave at angive nøjagtig, det
har jeg ikke kunnet magte. Jeg vilde kun
antydde den Vej, jeg mente, man kunde gaa
for at naae et fuldt ud — for jeg næsten
sige — tilfredsstillende Resultat. Naar jeg
siger fuldt ud tilfredsstillende, maa jeg dog
tilføie, at der er en lille Ting til, som
jeg ikke har nævnt, men som vil have sin
overordentlige Betydning, nemlig den, at
naar en Arbejder eller En, som udfører
Noget for en Anden, har sin Arbejdsbog,
saa har han dermed ogsaa Andel i en Kas-
pital, og det vilde efter min Mening være
fuldstændig urigtigt, om den Mand ikke fuldt